

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/52/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4112238102
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4112238102.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci žalobcu: Z. Z. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q., R. XXX/XX, zast. Advokátska kancelária JUDr. CIMRÁK, s. r. o., so sídlom Nitra, Štefánikova 7, proti žalovanému: CHLADEX, s. r. o., so sídlom Nitra, Dubíková 2, IČO: 46 248 668, zast. JUDr. Petrom Matejovom, advokátom, so sídlom Nitra, Hollého 12, o zaplatenie sumy 13.082,26 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 18. septembra 2017 č. k. 9C/201/2013-163 v spojení s opravným uznesením zo dňa 9. októbra 2017 č. k. 9C/201/2013-172 a opravným uznesením zo dňa 8. novembra 2017 č. k. 9C/201/2013-190 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania p o t v r d z u j e .

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 9. októbra 2017 č. k. 9C/201/2013-172 v napadnutom výroku týkajúcom sa opravy výroku IV. rozsudku č. k. 9C/201/2013-163 zo dňa 18. septembra 2017 v spojení s opravným uznesením zo dňa 8. novembra 2017 č. k. 9C/201/2013-190 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 12.624,88 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 1.750 eur od 17. 10. 2011 do zaplatenia, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 1.819,13 eura od 17. 11. 2011 do zaplatenia, vo výške 9 % ročne zo sumy 1.035,87 eura od 17. 12. 2011 do zaplatenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 8.019,88 eura od 06. 11. 2012 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd konanie v časti o zaplatenie sumy 457,38 eura od 06. 11. 2012 do zaplatenia zastavil. Súd žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 93%. Súd žalobu v časti o zaplatenie sumy 0,02 % z 8,75 % úrokom z omeškania od 06. 11. 2012 do zaplatenia zamietol. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 69 ods. 4, § 118 ods. 1, 2, § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, 2, § 132 Zákonníka práce a na základe vykonaného dokazovania zistil, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 16Cpr/1/2012 sa žalovaný v postavení žalobcu domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany žalobcu v postavení žalovaného zo dňa 05. 11. 2011. Žalobca uzavrel so žalovaným pracovnú zmluvu dňa 29. 07. 2011, na základe ktorej vykonával pre žalovaného práce od 01. 08. 2011. Pracovnú zmluvu mal uzavretú s pozíciou manažér obchodno-technicko-montážneho úseku na dobu určitú do 31. 12. 2011, pričom mal podľa bodu 5, 5.1 dojednanú základnú mesačnú mzdu vo výške 830 eur a mesačnú prémie vo výške 5% zo zisku za predaný materiál v príslušnom mesiaci. Okresný súd Nitra rozsudkom č. k. 16Cpr/1/2012-23 zo dňa 20. 03. 2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre

9CoPr/1/2012-49 zamietol žalobu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru z dôvodu dôvodnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany žalobcu, nakoľko mu zamestnávateľ v dodatočnej 15-dňovej lehote po uplynutí splatnosti mzdy, respektíve jej nárokovateľnú časť (mesačnú prémie vo výške 5% zo zisku za predaný materiál v príslušnom mesiaci) za mesiac október 2011 nezaplatil a zároveň si uplatnil náhradu mzdy v sume priemerného mesačného zárobku podľa § 69 ods. 4 Zákonníka práce. Zo žalobcom predložených dokladov vyplýva, že za predaný materiál mu prináleží 5% podielová odmena, a to za časť mesiaca september 2011, kde dodávka chladiacej technológie II bola v hodnote 35.000 eur, z toho 5% = 1.750 eur, za október dodávka CA/ULO technológie v sume 36.382,62 eura, z toho 5% = 1.819,13 eura, november Exboxy, brány v hodnote 7.180 eur, z toho 5% = 359 eur, tiež za november dodávka chladiacej technológie III v sume 2.268,80 eura, z toho 5% = 113,44 eura a tiež za november zábrany v sume 11.268,69 eura, z toho 5% = 563,43 eura. Spolu hodnota podielovej odmeny činí 4.605 eur. Ďalej si žalobca uplatnil náhradu za 2 mesiace vo výške 8.477,24 eura s tým, že priemerný mesačný zárobok činil v rozhodnom období 4.038,62 eura, avšak v priebehu konania zbral v časti sumy 457,38 eura od 06. 11. 2012 do zaplattenia žalobu späť a predmetom konania zostala suma 8.019,88 eura, ktorá výška podľa odborného vyjadrenia činila hrubá mzda za tretí štvrtrok 2011 - 3.038 eur august 2011 + 5.262,23 eura za september 2011 = 8.300,23 eura, priemerný hodinový zárobok činil 23,0562 (8.300,23/360 hodín), odpracované hodiny za tretí štvrtrok 2011: 184 hodín (august) + 176 hodín (september) = 360 hodín. Náhrada preto predstavuje za dva mesiace sumu 4.009,94 x 2 = 8.019,88 eura. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že nárok žalobcu bol podaný dôvodne, nakoľko žalobca má nárok na nevyplatenú podielovú odmenu za mesiace september, október a november 2011. Táto podielová odmena bola dojednaná v pracovnej zmluve platne, išlo o mesačnú prémie vo výške 5% zo zisku za predaný materiál v príslušnom mesiaci a osobitnú odmenu dohodnutú vopred, ak bola schválená majiteľom spoločnosti na návrh priameho nadriadeného, za prínos pre zamestnávateľa mimo pracovnej náplne zamestnanca. Súd poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 9CoPr/1/2012-49, kde sa na strane 9 konštatuje, že mesačná prémie vo výške 5% zo zisku za predaný materiál v príslušnom mesiaci, ktorá bola dohodnutá v mzdových podmienkach pracovnej zmluvy, bola súčasťou mzdy, išlo o podielovú odmenu vyplácanú mesačne, a teda nešlo o plnenie poskytované zamestnávateľom zamestnancovi zo zisku po zdanení. Išlo o súčasť mzdy a práve jej nevyplatenie bolo dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany žalobcu, ktoré bolo v súdnom konaní posúdené ako platné. Súd zároveň priznal žalobcovi aj nárok na náhradu mzdy za výpovednú dobu 2 mesiacov v súlade s ustanovením § 69 ods. 4 Zákonníka práce, pričom v danom prípade je podľa názoru súdu nepodstatné, že bol pracovný pomer pôvodne dojednaný na dobu určitú, pretože k jeho neplatnému skončeniu došlo ešte počas jeho trvania, preto súd priznal žalobcovi aj tento nárok, teda náhradu mzdy v sume priemerného mesačného zárobku za výpovednú dobu 2 mesiacov. Argumenty žalovaného v súvislosti s konaním žalobcu ako konkurenčným a v rozpore s dobrými mravmi súd považoval za nepreukázané a nepodstatné z hľadiska nárokov žalobcu. Z uvedených dôvodov nebolo potrebné ani vykonávať ďalšie dokazovanie na preukázanie týchto tvrdení žalovaným. Súd zároveň priznal žalobcovi aj príslušenstvo, a to úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho po splatnosti, pretože mzda bola splatná vo výplatnom termíne najneskôr do 16 dní po uplynutí mesačného obdobia. Základná sadzba ECB činila v roku 2011 za september 1,5%, október 1,25%, november 1% + 8 % bodov podľa § 3 ods. 1 nariadenia č. 87/1995 Zb. v platnom znení. Žalobca pôvodne žaloval sumu 13.082,26 eura s príslušenstvom, ktorá predstavovala súčet náhrady mzdy za dva mesiace vo výške 8.477,24 eura a mesačnú prémie vo výške 4.605 eur, pričom išlo o nesprávny súčet vo výrokovvej časti žaloby, kde bola suma nesprávne uvedená vo vyššej sume o 2 centy. Na základe uvedeného aj po späťvzatí žaloby v časti 457,38 eura podľa § 144 CSP, v ktorej časti súd konanie zastavil, zostala predmetom konania suma 12.624,88 eura, žalobca však nesprávne žaloval v žalobe súčet súm 8.477,24 + 4.605 = 13.082,24 eura, teda išlo o chybný výpočet, o 0,02 eura žaloval viac než mal, a preto súd v tejto časti žalobu zamietol. Na základe uvedeného súd s poukazom na výrokovú časť rozsudku rozhodol aj o náhrade trov konania podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žalobca mal v prevažnej časti úspech a priznal mu súd náhradu trov konania vo výške 93% (96,50% úspech - 3,50 % neúspech).

2. Opravným uznesením zo dňa 09. 10. 2017 č. k. 9C 201/2013-172 súd opravil výrok II. a výrok IV. rozsudku č. k. 9C/201/2013-163 zo dňa 18. 09. 2017 tak, že správne má znieť: „Súd konanie v časti o zaplattenie sumy 457,38 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 457,38 eura od 06. 11. 2012 do zaplattenia zastavuje. Súd žalobu v časti o zaplattenie sumy 0,02 eura z 8,75% úrokom z omeškania od 06. 11. 2012 do zaplattenia zamietla.“ Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 224, § 234 ods. 2 CSP a uviedol, že súd vydal dňa 18. 09. 2017 rozsudok č. k. 9C/201/2013-163, ktorým rozhodol vo veci samej. Podaním doručeným súdu dňa 19. 09. 2017 právny zástupca žalobcu požiadal

o opravu predmetného rozhodnutia, nakoľko v uvedenom rozsudku boli nesprávne uvedené výroky II. a výrok IV. Na základe vyššie uvedeného súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia a vykonal opravu predmetného rozhodnutia.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že žalobcom uplatnený nárok na mesačnú prémie vo výške 5% zo zisku za predaný materiál nebol do dnešného dňa preukázaný, keďže žalobca nepredložil žiadne relevantné a hodnoverné dôkazy, z ktorých by bolo možné vyvodiť nielen vznik nároku na požadovanú prémie, ale aj vyúčtovanú výšku tohto nároku. Odmietol postup súdu prvej inštancie, ktorý dôvodnosť tohto nároku mal za preukázanú konštatovaním iného súdu v inej veci sporových strán o tom, že daný nárok je potrebné považovať za podielovú odmenu, ktorej vyplatenie bolo dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany žalobcu a žalovaného ako svojho zamestnávateľa. V danom konaní nebolo zo strany žalobcu predložené čo len jediné vyčíslenie ním tvrdeného nároku na podielovú odmenu, nehovoriac o dôkazoch, ktoré by jeho tvrdenia preukazovali. Výška nároku žalobcu na podielovú odmenu nebola nikdy v priebehu tohto druhého konania preukázaná. Nie je preto možné tvrdiť, že by bol v tomto konaní preukázaný nárok žalobcu v sume, ktorú tento vyčíslil až v prebiehajúcom konaní. Súd prvej inštancie považoval v tomto konaní vyčíslenú sumu nevyplatenej mzdy žalobcom za preukázanú nakoniec len s odkazom na vyčíslenie žalobcu, ktoré tento v spore predložil a ktorý je len akási tabuľka nazvaná ako „kalkulácia“. Tieto listiny neobsahujú žiaden verifikačný údaj o tom, kto tieto listiny vytvoril, za akým účelom, z čoho autor týchto listín vychádzal, tieto listiny neobsahujú žiaden dátum, z ktorého by sa dalo určiť nielen v akom čase boli tieto listiny vytvorené, ale ani preukázať, kedy došlo k nákupu a predaju jednotlivých položiek v listinách uvedených. Okrem uvedených listín, ktorých pravosť a správnosť spochybnil sám žalovaný, keďže poprel, že by mu konkrétne tieto listiny boli zo strany žalobcu ešte ako zamestnanca predložené, žalobca nepredložil jediný naozaj hodnoverný a relevantný dôkaz o ním uplatnenom nároku na podielovú odmenu. Je neprijateľné, aby súd prvej inštancie priznal žalovanému nároku opodstatnenosť len na základe listín, ktoré nemajú žiadnu výpovednú a preukázanú hodnotu. Ako je zrejme z ustanovenia bodu 5.4 pracovnej zmluvy, nárok na mesačnú prémie je možné odvodzovať len v prípade, ak v danom mesiaci budú kumulatívne splnené dve podmienky, a to predaj materiálu + dosiahnutie zisku za predaný materiál. Z vykonaného dokazovania nie je preukázané, žeby boli splnené súčasne všetky podmienky na vznik nároku na danú mesačnú prémie a v akej výške. Nakoľko žalobca nepreukázal, že by reálne došlo nielen k predaju materiálu žalovaným tretej osobe, ale ani k nákupu materiálu samotným žalovaným, teda nebolo absolútne preukázané, že vznikol na strane žalovaného akýkoľvek zisk za predaný materiál. Uviedol, že súd priznal žalobcovi sumu, na ktorú nemal nárok. Poukázal na definíciu zisku v zák. č. 595/2003 Z. z., podľa ktorého ziskom je potrebné rozumieť rozdiel výnosov a nákladov. Namietol tiež argumentáciu súdu, že by žalovaný kedykoľvek v priebehu tohto sporového konania alebo predchádzajúceho sporového konania uznal nárok žalobcu vyčíslený v prebiehajúcom konaní do dôvodu a výšky. Keďže v predchádzajúcom konaní nebola suma podielovej odmeny vyčíslená, žiadne vyjadrenie žalovaného nemožno považovať za uznanie nároku žalobcu na ním vyčíslenú podielovú odmenu v tomto konaní. Za nesprávne považuje aj rozhodnutie súdu ohľadom nároku na náhradu mzdy podľa ustanovenia § 69 ods. 4 Zákonníka práce, keďže žalobca za základ pre výpočet náhrady mzdy použil aj doposiaľ nepreukázaný nárok na prémie, ktorá by mala tvoriť súčasť mzdy. Namietal tiež priznanie plnej sumy náhrady mzdy za výpovednú dobu dvoch mesiacov, keďže pracovný pomer bol skončený dňom 07. 12. 2011, a teda je v rozpore so zákonom, ako aj s dobrými mravmi, aby bola vyplatená žalobcovi ako bývalému zamestnancovi náhrada mzdy aj za dobu, kedy by pracovný pomer neexistoval z dôvodu uplynutia a času. Poukázal na čl. 2 tretiu vetu základných zásad Zákonníka práce a na ustanovenie § 13 ods. 3 prvá a druhá veta Zákonníka práce a uviedol, že výkon práv žalobcu ako zamestnanca voči žalovanému ako zamestnávateľovi na náhradu mzdy nie je v súlade s dobrými mravmi, a to z dôvodu, že by výkonom jeho prípadného práva na náhradu mzdy došlo k zneužitiu práva na škodu žalovaného ako zamestnávateľa. V plnom rozsahu aplikovať ustanovenie § 69 ods. 4 Zákonníka práce možno prednostne na pracovný pomer uzavretý na dobu neurčitú. V opačnom prípade by došlo k neodôvodnenému zvýhodneniu žalobcu ako zamestnanca, ktorý by získal aj náhradu mzdy za obdobie, kedy by už nebol zamestnancom žalovaného. Súd k tomu uviedol, že podľa jeho názoru je nepodstatné, že pracovný pomer bol dojednaný na dobu určitú. Z pohľadu žalovaného ide o nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, nakoľko nie je možné určiť, na základe čoho a z akých úvah súd prvej inštancie v tejto súvislosti vychádzal, čo je v rozpore s právom žalovaného ako sporovej strany na spravodlivý proces. Poukázal na to, že v priebehu dokazovania poukazoval na konanie žalobcu ešte ako zamestnanca, ktorý zneužíval svoje postavenie a vykonával ako zamestnanec činnosti v prísnom rozpore s pracovnou zmluvou, keď pre konkurenčnú spoločnosť

dojednával zakazy, o ktoré sa usiloval žalovaný. Za týmto účelom navrhol žalovaný v konaní vykonať dokazovanie vypočutím svedkov, pričom súd tieto návrhy na doplnenie dokazovania zamietol. Žalovaný namietal takýto postu súdu. Namietol tiež správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý uviedol, že argumentácia žalovaného v súvislosti s konkurenčnou činnosťou žalobcu je nepodstatná. Argumentácia žalovaného ohľadom konkurenčného správania žalovaného ešte počas trvania pracovného pomeru je naopak veľmi podstatná pre prípadné posúdenie námietky žalovaného o výkone práva žalobcu v rozpore s dobrými mravmi. Preto aj z uvedeného dôvodu hodnotí žalovaný postup súdu prvej inštancie pre vydávanie napadnutého rozsudku za nesprávny. Z uvedených dôvodov navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

4. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že v rámci konania vedeného pod sp. zn. 16Cpr/1/2012, ktoré súvisí s týmto súdnym sporom, bol vypočutý priamo konateľ žalovaného, ktorý na pojednávaní dňa 28. 02. 2012 uviedol, že nárok na túto prémii mu vznikol, avšak táto prémia by mu bola vyplatená až v decembri 2011, pretože skôr to nebolo možné z dôvodu, že ešte v čase, keď poslal okamžité skončenie pracovného pomeru, nebola skalkulovaná. Pán X. predložil podklady, ktoré boli jeho podkladmi, kde si vykalkuloval prémii, to bolo treba skontrolovať a spraviť kalkuláciu. Predtým mu kalkuláciu vyplácali, pretože predpokladali, že zisk tam vznikne. Týmto bolo zo strany žalovaného potvrdené, že žalobca mal nárok na mesačnú prémii aj za obdobie 9, 10, 11/2011 a tiež podklady pre výpočet prémie mal k dispozícii priamo od žalobcu. Za to, že ich neskontroloval, nie je zodpovedný žalobca. Podľa jeho názoru podstatnou okolnosťou vo vzťahu k spôsobu výpočtu prémie je aj obdobie 8/2011, ako aj predchádzajúci pracovný pomer, ktorý mal žalobca uzatvorený priamo s konateľom žalovaného, ktorý vykonával podnikanie ako fyzická osoba. Prechádzajúci systém výpočtu mesačnej prémie bol prevzatý aj do nového pracovného pomeru a vypočítaval sa rozdielom medzi nákupom a predajom tovaru pre zákazníkov a z tohto rozdielu sa určil 5% zisk. Zisk určený na výpočet tejto prémie sa dal zistiť každý mesiac samostatne, v skutočnosti nešlo o zdanený zisk žalovaného ako právnickej osoby. Takto vypočítaný zisk bol zložkou mzdy a následne sa zdanil. Tieto tvrdenia sú podľa ich názoru zásadné pre posúdenie postupu a spôsobu výpočtu mzdy vrátane mesačnej prémie. Žalovaný síce uvádza, že poprel, že by mu boli tieto listiny pre výpočet prémie zo strany žalobcu ešte ako zamestnanca predložené, ale uvedené tvrdenie nepopiera výpoveď konateľa žalovaného zo dňa 28. 02. 2012. Ku kalkulácii uviedol, že bola vyhotovená v roku 2012 a išlo o zhrnutie nárokov žalobcu voči žalovanému. Smerodajné pre výpočet mesačnej prémie boli iné podklady, ktoré odovzdal žalobca žalovanému počas tvrdenia pracovného pomeru, bola tam vymedzená akcia žalovaného, rozpis materiálu, rozdiel medzi nákupnou a predajnou cenou, ako aj zisk, ktorý patril žalobcovi. Žalovaný uviedol, že nemôže s určitosťou potvrdiť, že predložené doklady žalobcom sú identické s dokladmi predloženými žalobcom žalovanému, nakoľko on nemal žiadnu zákonnú povinnosť doklady takéhoto druhu archivovať. Tým žalovaný potvrdil, že doklady od žalobcu k dispozícii mal, a tým pádom mal možnosť podľa nich skontrolovať výpočet mesačnej prémie. Žalovaným uvádzané argumenty považuje za účelové, v snahe zbaviť sa povinnosti plniť si zákonné povinnosti podľa Zákonníka práce. Žalobca v tomto konaní preukázal opodstatnenosť uplatneného nároku, predložil hodnoverné dôkazy a bremeno tvrdenia, ako aj dôkazné bremeno prešlo na žalovaného. Žalovaný síce vyhlásil a poprel skutkové tvrdenia žalobcu, ale nepredložil žiadne skutočnosti na preukázanie svojich tvrdení. Zo strany žalovaného ide o popretie čisto formálne a to tým, že tvrdí, že nič z toho, čo uvádza žalobca, nie je pravda. Takéto popretie je ale neúčinné, pretože žalovaný poznal predmet svojho konania, potvrdil existenciu dokladov na výpočet prémie zo strany žalobcu a na skutočnosť, že tieto doklady nearchivuje, s prihliadnutím na ustanovenie § 151 ods. 2 CSP nemožno prihliadnuť a zohľadniť na ťarchu žalobcu. Podľa Civilného sporového poriadku ide o spor s ochranou slabšej strany, a to o individuálny pracovnoprávny spor o zaplatenie nevyplatennej mzdy a náhrady mzdy podľa § 69 ods. 4 Zákonníka práce z dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru. Žalovaný namietal zamietnutie návrhov na doplnenie dokazovania vypočutím svedkov, ktorí sa mali vyjadriť ku konkurenčnému správaniu žalobcu. Spor prebieha už od 06. 11. 2012 a žalovaný podal návrh na doplnenie dokazovania prvýkrát na poslednom pojednávaní dňa 20. 04. 2017. Z takéhoto postupu žalovaného možno dedukovať záver, že ide o účelové konanie v snahe dosiahnuť buď predĺženie sporu, príp. zrušenie rozhodnutia pre nevykonanie navrhnutých dôkazov pre zistenie rozhodujúcich skutočností. Žalobca bol v pracovnom pomere u žalovaného do 07. 12. 2011. Počas trvania pracovného pomeru nemal žalobca žiadny iný príjem. Obchodná spoločnosť Tecra, s. r. o., kde je žalobca spoločníkom a konateľom, vznikla ku dňu 14. 06. 2012. K žiadnej podnikateľskej činnosti zo strany žalobcu nedošlo, a ak žalovaný tvrdil, že navrhnutí svedkovia by sa mali vyjadriť k tejto otázke, mal uviesť konkrétne skutočnosti, akých by sa to malo týkať. Navrhnutie takýchto dôkazov v roku 2017 je preto v rozpore s čl. 5 základných princípov CSP, podľa ktorého nikto nesmie mať prospech z

vlastného nepoctivého správania. Zo strany žalovaného išlo o uplatnenie prostriedku procesnej obrany nielen oneskorene, ale hlavne nedôvodne, v snahe zneužiť právo a bezdôvodne predĺžiť konanie. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že priznanie náhrady mzdy aj za dobu, kedy už pracovný pomer neexistoval z dôvodu uplynutia času, je v rozpore s dobrými mravmi. Ako prvý však konal v rozpore s dobrými mravmi práve žalovaný ako zamestnávateľ, keď bezdôvodne neuhradil žalobcovi splatnú mzdu. Z uvedeného dôvodu nemožno priznať právnu ochranu tomu, kto sám ako prvý poruší zákon. Z uvedených dôvodov navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

5. Žalovaný napadol odvolaním aj opravné uznesenie zo dňa 09. 10. 2017, ktoré odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za nesprávne, nakoľko v napadnutej časti výroku II. nie je absolútne zrejmé, v akej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol. Formulácia textu napadnutého výroku „o zaplatenie sumy 0.02 eura z 8,75% úrokom z omeškania ...“ je vágna, nakoľko z neho vyplýva, že súd zamietol žalobu v časti sumy 0,02 eura z 8,75% úroku z omeškania lebo v časti sumy 0,02 eura s 8,75% úrokom z omeškania. Z dôvodu nesprávnosti a nepreskúmateľnosti ho navrhol zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. Následne súd prvej inštancie uznesením zo dňa 08. 11. 2017 č. k. 9C/201/2013-190 opravil výrok uznesenia č. k. 9C/201/2013-172 tak, že správne má znieť: „Súd žalobu v časti o zaplatenie sumy 0,02 eura s 8,75% úrokom z omeškania od 06. 11. 2012 do zaplatenia zamietal.“ Súd rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 224 CSP a uviedol, že v priebehu konania zistil, že výrok bol nesprávne uvedený, preto ho opravil.

7. K odvolaniu žalovaného voči uzneseniu sa vyjadril žalobca a uviedol, že z ich strany bolo urobené podanie na súd, ktorým požiadali o opravu výrokov pôvodného rozsudku z dôvodov chyby v písaní, ako aj inej zrejmej nesprávnosti. Opravným uznesením zo dňa 09. 10. 2017 súd vykonal opravu, aby zosúladiť pochybenie výroku a jeho odôvodnenia. Súd dodatočne zistil, že vo výroku rozhodnutia bol nesprávne uvedený výrok, preto vydal aj opravné uznesenie zo dňa 08. 11. 2017, ktorým vykonal opravu v súlade s ustanovením § 224 CSP.

8. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaného (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a po preskúmaní napadnutého rozsudku a konania, ktoré mu predchádzalo bez prejednávania na nariadenom odvolacom pojednávaní, s verejným vyhlásením rozsudku, dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania, ako aj uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 9. októbra 2017 v napadnutom výroku týkajúcom sa opravy výroku IV. rozsudku v spojení s opravným uznesením podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil, keď súd prvej inštancie správne a v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil.

9. Žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 13.082,26 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5% ročne zo sumy 1.750 eur od 17. 10. 2011 do zaplatenia, vo výške 9,25% ročne zo sumy 1.819,13 eura od 17. 11. 2011 do zaplatenia, vo výške 9% ročne zo sumy 1.035,87 eura od 17. 12. 2011 do zaplatenia a vo výške 8,75% ročne zo sumy 7.477,26 eura odo dňa podania žaloby do zaplatenia. Podaním zo dňa 17. 03. 2017 vzal žalobca žalobu v časti o zaplatenie sumy 457,38 eura s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne od 06. 11. 2012 až do zaplatenia späť. Napadnutým rozsudkom súd konanie v tejto časti zastavil a v zamietajúcej časti o zaplatenie sumy 0,02 eura s 8,75% úrokom z omeškania od 06. 11. 2012 do zaplatenia zamietol. V týchto výrokoch je rozhodnutie súdu prvej inštancie už právoplatné a predmetom odvolacieho súdu je napadnutý vyhovujúci výrok rozsudku, výrok o trovách konania a uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 9. októbra 2017.

10. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celo rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v § 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

13. Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu a z dôvodov uvedených žalovaným v odvolaní dospel k záveru, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, pričom na dôvody uvedené v rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd podľa § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je tiež právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

15. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 OSP, teraz § 191 ods. 1 CSP a § 157 ods. 1 OSP, teraz § 220 ods. 1 CSP, m. m. I. ÚS 243/07), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30). Štruktúra práva na odôvodnenie bola v čase rozhodovania súdu prvej inštancie rámcovo upravená v § 220 ods. 2 CSP. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 378 ods. 1 CSP). Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

16. Podľa § 316 ods. 1 CSP individuálny pracovnoprávny spor na účely tohto zákona je spor medzi zamestnancom a zamestnávateľom vyplývajúci z pracovnoprávných a iných obdobných pracovných vzťahov.

17. Podľa § 132 ods. 1 CSP v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

18. Podľa § 132 ods. 2 CSP opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy.

19. Podľa § 132 ods. 3 CSP žalobca k žalobe pripojí dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť.

20. Podľa § 150 ods. 1 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

21. Podľa § 150 ods. 2 CSP na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

22. Podľa § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré proti strane výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

23. Podľa § 151 ods. 2 CSP ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

24. Jednou zo základných procesných povinností strany sporu je povinnosť tvrdiť. Stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia. Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti tvrdiť, má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu, a to v podobe prehry v spore. Prejaví sa v meritórnom rozhodnutí. Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, teda kto a aké tvrdenia má uviesť, sa odvíja od hmotného práva. Strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Procesnej povinnosti strany sporu uviesť skutkové tvrdenia zodpovedá procesná povinnosť protistrany poprieť tvrdené skutočnosti.

25. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Žalovaný nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí poprieť skutkové tvrdenia, a na svoje tvrdenie musí označiť dôkazy. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi stranami v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti strán hmotnoprávneho vzťahu.

26. Otázkou splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci.

27. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností zaťažuje tú stranu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu, ktorá tiež existenciu takýchto skutočností tvrdí. V niektorých prípadoch však strana zaťažená dôkazným bremenom objektívne nemá a nemôže mať k dispozícii informácie o skutočnostiach, významných pre rozhodnutie v spore, pričom protistrana má tieto informácie k dispozícii. V prípade, že strana zaťažená dôkazným bremenom prednesie aspoň „oporné body“ skutkového stavu a zvýši tak pravdepodobnosť svojich skutkových tvrdení, nastupuje „vysvetľovacia povinnosť“ protistrany. Nesplnenie tejto povinnosti bude mať za následok hodnotenie dôkazu v neprospech strany, ktorá vysvetľovaciu povinnosť nespĺnila. Zároveň tiež platí, že uvedenú vysvetľovaciu povinnosť nemožno zamieňať s obrátením dôkazného bremena (rozsudok NS SR z 11. apríla 2017 sp. zn. 3 Cdo 2/2016).

28. Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu a z dôvodov uvedených žalovaným v odvolaní dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, vychádzajúc z tvrdení strán, podložených preukázanými dôkazmi a vec aj správne právne posúdil, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Keďže odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaného viazaný, zaoberal sa jeho námietkami a dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí vypořiadal so všetkými skutočnosťami, námietkami a argumentmi strán, ktoré mali význam pre rozhodnutie vo veci a záver súdu a jeho odôvodnenie, obsiahnuté v napadnutom rozhodnutí je celkovo presvedčivé, prijateľné, racionálne a podľa názoru odvolacieho súdu aj spravodlivé, preto sa odvolací súd s odôvodnením napadnutého rozsudku v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP stotožňuje a odkazuje naň. Skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie vyznelo v neprospech žalovaného nemá automaticky za následok, že je nesprávne. K námietkam žalovaného, uvedeným v odvolaní odvolací súd dodáva, že pri posudzovaní nároku žalobcu je potrebné vychádzať z toho, že rozsudkom Okresného súdu Nitra č. k. 16Cpr/1/2012-23 zo dňa 20. 03. 2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre 9CoPr/1/2012-49 bola žaloba žalovaného o neplatnosť skončenia pracovného pomeru okamžitým skončením pracovného pomeru zo strany žalobcu pre nevyplatenie mzdy zamietnutá. Dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru bolo nevyplatenie mzdy žalobcovi žalovaným ako zamestnávateľom v dodatočnej 15-dňovej lehote po uplynutí splatnosti mzdy, resp. jej nárokovateľnej časti, mesačnej prémie vo výške 5% zo zisku za predaný materiál v príslušnom mesiaci, a to za mesiac október 2011. V zmysle pracovnej zmluvy, uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 29. 07. 2011 mal žalobca podľa bodu 5, 5.1 dojednanú základnú mesačnú mzdu vo výške 830 eur a mesačnú prémie vo výške 5% zo zisku za predaný materiál v príslušnom mesiaci. Táto mesačná prémie vo výške 5% zo zisku za predaný materiál v príslušnom mesiaci, ktorá bola dohodnutá v mzdových podmienkach pracovnej zmluvy bola súčasťou mzdy, išlo o podielovú odmenu vyplácanú mesačne, a teda nešlo o plnenie poskytované zamestnávateľom zamestnancovi zo zisku po zdanení. Tvrdenie žalovaného o tom, že táto časť mala byť vyplatená až po zdanení, neobstoja, pretože v takom prípade by nemohla byť vyplácaná mesačne, nešlo by o zisk za predaný materiál v príslušnom mesiaci.

29. Čo sa týka výšky nároku na mesačnú prémie vo výške 5% zo zisku po zdanení, pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia v tejto časti odvolací súd zohľadňoval to, že ide o spor s ochranou slabšej strany, a to o individuálny pracovnoprávny spor o zaplatenie nevyplatennej mzdy a náhrady mzdy podľa § 69 ods. 4 Zákonníka práce z dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru. Žalobca si v žalobe a v priebehu konania splnil povinnosť tvrdenia, pričom svoje tvrdenia podložil aj dôkazmi. Žalovaného obrana spočívala v popieraní tvrdení žalobcu, avšak bez podloženia dôkazmi, ktoré by popieranie tvrdení žalobcu aj preukazovali. V danej veci pritom práve ide o situáciu, kedy žalobca ako bývalý zamestnanec žalovaného objektívne nemá a nemôže mať k dispozícii informácie a dôkazy o skutočnostiach, významných pre rozhodnutie v spore, pričom protistrana má, prípadne by mala mať v čase podania žaloby tieto informácie k dispozícii (aj keď teraz, šesť rokov od podania žaloby už tvrdí, že ich nemá). Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že žalobca svojimi skutkovými tvrdeniami a dôkazmi, ktorými ich preukazoval, preniesol dôkazné bremeno a vysvetľovaciu povinnosť na žalovaného, ktorý okrem popretia tvrdení žalobcu svoje tvrdenia ničím nepreukázal, preto odvolací súd dospel na základe vykonaného dokazovania k záveru, že nárok žalobcu je dôvodný v ním uplatnenej výške, záver súdu prvej inštancie je správny a odvolací súd sa s ním stotožňuje.

30. K argumentácii žalovaného, že nie je pravdou, že by žalovaný kedykoľvek v priebehu tohto sporového konania alebo predchádzajúceho sporového konania uznal nárok žalobcu vyčíslený v prebiehajúcom konaní do dôvodu a výšky, odvolací súd dodáva, že v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 16Cpr/1/2012 konateľ žalovaného na pojednávaní dňa 28. februára 2012 uviedol, že nárok na túto prémie mu vznikol, avšak táto prémie by mu bola vyplatená až v decembri 2011, pretože skôr to nebolo možné z dôvodu, že ešte táto prémie v čase, keď podal okamžité skončenie pracovného pomeru, nebola skalkulovaná, teda uznal základ nároku žalobcu, bez špecifikácie jeho výšky. Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu prvej inštancie, keď náhradu mzdy podľa § 69 ods. 4 Zákonníka práce priznal žalobcovi za dva mesiace, bez ohľadu na to, že pracovný pomer bol uzatvorený na dobu určitú do 31. 12. 2011, pretože zákon v tomto ustanovení nerozlišuje medzi pracovným pomerom na dobu neurčitú a určitú, pričom náhrada mzdy v zmysle tohto ustanovenia je akousi sankciou za porušenie jednej zo základných povinností zamestnávateľa, a to vyplatiť zamestnancovi za odvedenú prácu mzdu. Táto zákonná úprava posilňuje rovnoprávne postavenie strán pracovnoprávneho vzťahu. Od zamestnanca sa nemôže požadovať, aby prácu vykonával, keď zamestnávateľ mu nevypláca

riadne mzdu. Právo na mzdu za vykonanú prácu je základným právom zamestnanca garantovaným čl. 28 Listiny základných práv a slobôd. Platíť zamestnancovi za vykonanú prácu mzdu, patrí medzi najdôležitejšie povinnosti zamestnávateľa. Nejde ani o plnenie v rozpore s dobrými mravmi, keď k porušeniu povinnosti došlo práve konaním zamestnávateľa žalobcu, žalovaného. Argumentácia žalovaného o konkurenčnom správaní žalobcu je vo vzťahu k predmetu konania bezpredmetná, preto ak súd prvej inštancie zamietol vykonanie dokazovania na preukázanie tohto tvrdenia žalovaného, odvolací súd sa s ním stotožňuje.

31. Predmetom odvolacieho konania bolo aj posúdenie správnosti vydania opravného uznesenia zo dňa 9. októbra 2017 č. k. 9C/201/2013-172 v napadnutom výroku týkajúcom sa opravy výroku IV. rozsudku č. k. 9C/201/2013-163 zo dňa 18. septembra 2017, ktoré bolo napadnuté odvolaním žalovaného.

32. Podľa § 224 CSP súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti. O oprave súd vydá opravné uznesenie, ktoré doručí subjektom konania.

33. Opravným uznesením zo dňa 09. 10. 2017 č. k. 9C 201/2013-172 v napadnutom výroku súd prvej inštancie opravil výrok IV. rozsudku č. k. 9C/201/2013-163 zo dňa 18. 09. 2017, tak že správne má znieť: „Súd žalobu v časti o zaplatenie sumy 0,02 eura z 8,75 % úrokom z omeškania od 06. 11. 2012 do zaplatenia zamietá.“ Tento výrok napadol odvolaním žalovaný, keď mal za to, že tento výrok je zmätočný a nepreskúmateľný. Chybu v písaní v tomto výroku, keď správne malo byť uvedené, že súd žalobu v časti o zaplatenie sumy 0,02 eura s 8,75% úrokom z omeškania od 06. 11. 2012 do zaplatenia zamietol opravil opravným uznesením zo dňa 8. novembra 2017 č. k. 9C/201/2013-190, preto odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie č. k. 9C/201/2013-172 v napadnutom výroku v spojení s opravným uznesením č. k. 9C/201/2013-190 podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

34. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (§ 262 ods. 1 CSP), pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).